

z podrostu. Teď tu však bylo až děsivé ticho a klid.

Kapradinka jdoucí po Majčině boku zavrčela. „Někdo tady jistojistě používá zlá kouzla.“

Šťovík slídl po paloučku. „Souhlasím. Připadá mi, že je něco ve vzduchu – je takový řidší.“

„Je v něm cítit něco kyselého,“ přidala se Vrběnka a zastříhala jemnýma ušima.

„To se mi nechce líbit,“ řekl Kaštánek a s chvějícím se ocáskem seskočil Lotce z ramene do náruče.

„Cítíš Zlouny?“ zeptala se Ivet Šťovíka.

Šťovík zavětral. „Ne. Mám za to, že ať už tu čaroval kdokoliv, tentokrát Zlouny nepovolával.“

Zlouni byli zlí duchové. Lidé, kteří ovládali černou magii, je dokázali povolát ze stínů. Jakmile se ocitli ve světě lidí, byli strůjci potíží – vzbuzovali v lidech pocity jako žárlivost, nenávist a strach. Teprve minulý

týden našly dívky a jejich kouzelná zvířátka tři Zlouny uvězněné v lapačích snů, díky nimž ovládali sny jistých lidí a nutili je chovat se podivně a děsivě.

Osudovým kamarádům se je všechny podařilo poslat zpátky mezi stíny – ale bylo to o fous. Dívky však nepřišly na to, kdo zlé duchy povolal a do těch lapačů snů uvěznil. Byly si nicméně jisté, že je na vině ona záhadná postava, kterou Majka neustále vídala, jak připravuje lektvary.

„Já ale ve snech žádné Zlouny neviděla,“ vložila se do toho Majka. „Jen nějakou osobu, která míchala lektvary.“

„S pomocí rostlinné magie,“ doplnila Kapradinka.

Stejně jako dívky kouzlily pomocí kouzla hvězd, věděly, že někteří lidé využívají moc ukrytou v drahých kamenech nebo rostlinách, berou jim jejich životní sílu a míchají z ní lektvary. „Pojďme se podívat, jestli